

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. P.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2014, č. j. KUZL-5094/2014, sp. zn. KUSP-5094/2014/DOP/Od,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 11. 2. 2014, č. j. KUZL-5094/2014, sp. zn. KUSP-5094/2014/DOP/Od, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, Odboru správního (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 6. 11. 2013, č. j. OSD/3069/18/13/Hn. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 26. 6. 2013 v 14:33 hod. na pozemní komunikaci silnice I. třídy č. 50 mezi obcí Uherský Brod a obcí Bánov, v katastru obce Bánov, v místě GPS východní délky: 017°42'16,434"E,

GPS severní šířky: 48°59'31,457"N, řídil nákladní motorové vozidlo zn. VW Transporter, r. zn. 3T5 4442, přičemž při jízdě ve směru na obec Uherský Brod překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o méně než 30 km/hod, která je stanovena maximálně na 90 km/hod, kdy mu silničním radarovým rychloměrem zn. RAMER 10C, v. č. 12/0029 byla naměřena rychlost jízdy 114 km/hod. Po odečtu povolené tolerance měřicího zařízení $\pm 3\%$ byla nejnižší rychlost stanovena na 110 km/hod, čímž žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu mimo obec nejméně o 20 km/hod. Žalobci byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, v návaznosti na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) uložena pokuta ve výši 1.700 Kč, a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, v návaznosti na ust. § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

V žalobě doručené soudu dne 2. 4. 2014 žalobce namítal, že když se jeho zmocněnec dne 25. 3. 2014 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem pořízení kopie spisového materiálu, správní orgán po něm nezákonně požadoval poplatek za pořízení předmětné kopie, přičemž když zmocněnec požadovanou finanční hotovostí nedisponoval, odmítl mu kopii vydat. V postupu správního orgánu žalobce spatřuje porušení práva na spravedlivý proces, s nímž souvisí i právo nahlížet do spisu a požadovat po správním orgánu vyhotovení kopií (§ 38 odst. 1 a odst. 4 správního řádu). Žalobce poukazuje na zákon o správních poplatcích, který jako lex specialis stanoví taxativním výčtem, jaké úkony správních orgánů jsou zpoplatněny, a současně explicitně uvádí, že úkony související s přestupkovým řízením nejsou předmětem poplatku. Podle názoru žalobce proto bylo ze strany správního orgánu nezákonně požadovat po zmocněnci poplatek za pořízení kopie přestupkového spisu.

Žalobce uvádí, že bez kompletní kopie spisového materiálu nemohl vypracovat žalobu proti rozhodnutí žalovaného s řádně odůvodněnými žalobními námitkami, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, stanovené prováděcím předpisem – soudním řádem správním, neboť tím bylo žalobci zamezeno podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako nezákonné zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2014, č. j. 33 A 13/2014-15 byl žalobce vyzván, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení doplnil podanou žalobu o žalobní body, z nichž bude patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný.

Dne 20. 5. 2014 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, v němž žalobce především namítal, že správní orgán prvního stupně rezignoval na povinnost řádného zjištění skutkového stavu danou ust. § 52 správního řádu. Žalobce nesouhlasí s tím, že správní orgány vycházely ve svém rozhodnutí toliko z fotografie měřicího zařízení, již považovaly za tzv. privilegovaný důkaz. Namítá, že tento důkaz byl získán v rozporu s návodem k obsluze a v žádném případě jednoznačně neprokazuje skutečnosti, které jsou žalobci kladeny za vinu. Pojem „privilegovaný důkaz“ je podle názoru žalobce soudní judikaturou konstantně vykládán jako takový důkaz, který zcela jednoznačně svědčí o konkrétním závěru a který je provedením jiného dokazování nezpochybnitelný, což však v daném případě nenastalo.

Žalobce popírá, že by dne 26. 6. 2013 v 14:33:12 řídil vozidlo rychlostí 111 km/hod. Namítá, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení RAMER 10C, což dokládá odborným posudkem, který si nechal za účelem sepsání žaloby vyhotovit. Z předloženého posudku podle názoru žalobce vyplývá, že bylo měřeno vozidlo žalobce, že měřicí zařízení v době měření fungovalo správně, avšak že obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze a změřená rychlost neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla. V posudku je tento závěr odůvodněn výpočtem úhlu měření, ze kterého je zřejmé, že fotografie vozidla byla pořízena z úhlu 16,15°, tedy vozidlo bylo měřeno z úhlu (úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla) 19,15°, byť návod k obsluze umožňuje toleranci toliko jednoho stupně oproti předepsanému odklonu 22°. Jelikož při měření nebyly dodrženy podmínky stanovené návodem k obsluze, důkaz podle jeho názoru nelze připustit, nebo dokonce považovat za důkaz „privilegovaný“ a výslednou naměřenou hodnotu nelze ztotožnit se skutečnou rychlostí pohybu vozidla žalobce. K nepřipustnosti důkazu vzniklého v rozporu s návodem k obsluze se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 29/2011-56.

Žalovaný v písemném vyjádření k namítanému upření práva na spravedlivý proces uvádí, že argumentaci žalobce vzhledem k tomu, že žaloba byla podána, nerozumí, a že žalovaný není orgánem, který mu měl právo na spravedlivý proces ve formě bezplatného pořízení kopie spisového materiálu upřít, když o nahlédnutí do spisu a pořízení jeho kopie žádal zmocněnec žalobce správní orgán prvního stupně. Nadto má žalovaný za to, že předmětem soudního přezkumu by neměla být osobní finanční situace žalobce, pracovní vytíženost jeho zmocněnce či vzdálenost jeho bydliště od sídla správního orgánu.

K námitce stran správnosti hodnocení důkazů žalobce opakuje, že rychlost jízdy žalobce byla objektivně zjištěna pomocí silničního radarového rychloměru RAMER 10C s platným listem metrologického ověřování, kdy záznamové zařízení tohoto radaru vyfotografovalo vozidlo řízené žalobcem v okamžiku jeho překročení limitu rychlosti jízdy, přičemž se jedná o nejtypičtější, nejčastější, nejpoužívanější a o naprosto standardní způsob zadokumentování tohoto typu přestupku. Údaje o žalobci jakožto osobě podezřelé ze spáchání přestupku jsou pak uvedeny v oznámení přestupku, stejně jako základní popis přestupkového jednání (detailnější popis jeho jednání je pak obsahem úředního záznamu sepsaného jedním ze zasahujících policistů), kdy i oznámení přestupku i úřední záznam jsou standardními součástmi každého policejního oznámení. Žalovaný je přesvědčen o tom, že proces dokazování proběhl v souladu se zákonem a že právo na spravedlivý proces mu nebylo upřeno.

Co se týče tvrzení žalobce, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k použití radaru a že radar byl nastaven pod nesprávným úhlem, žalovanému není zřejmé, o jaké poznatky nebo zjištění toto své tvrzení opírá. Podle názoru žalovaného policejní podklady neindikují nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření neproběhlo korektně. Žalovanému je navíc známo, že obsluha uvedeného typu měřidla spočívá toliko v nastavení směru a nastavení limitu rychlosti vozidel, při jejímž překročení se změření provede spolu se zajištěním záznamu (fotografie). Funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje. V souladu s názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v rozsudku č. j. 3 As 29/2011-51 žalovaný uvádí, že nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté postupovali podle interních aktů řízení, podstatné je pouze to, zda konkrétní měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze (kdyby tomu tak nebylo, tak by se měření vůbec nepodařilo

uskutečnit a fotografie pořízená radarem by neexistovala). Pokud žalobce tvrdí, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze radaru, měl by toto své tvrzení rovněž hodnověrným způsobem prokázat. Pokud by správní orgány měly připustit pochybnosti o schopnosti policisty obsluhujícího radar s tímto zacházet, pak by bylo možné začít trvat na prokazování toho, zda vůbec dotyčná osoba přísluší k Policii ČR, zda má odbornou i zdravotní způsobilost k výkonu tohoto povolání, zda složila služební přísahu, zda umí řídit služební vozidlo, zda umí používat zbraň apod.

Žalovaný uzavírá, že správní orgány vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu věci, že rozhodnutí o přestupku bylo vydáno v souladu se zákonem a že žalobce byl uznán vinným z přestupku naprosto oprávněně. Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce setrvává na své žalobní argumentaci. Zdůrazňuje, že pokud se žalovaný zříká odpovědnosti za nezákonný postup správního orgánu prvního stupně, je třeba uvést, že žaloba je podána rovněž proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, díky jehož postupu byl žalobce zkrácen na svém právu uplatnit v žalobě relevantní žalobní návrhy. Dále žalobce konstatuje, že žalovaný neuvádí, na jakém podkladě se domnívá, že v případě postupu v rozporu se zákonem k obsluze by měřicí zařízení nezobrazilo žádný výsledek. Tato domněnka je podle názoru žalobce lichá. Návod k obsluze žádnou takovou informaci neuvádí, naopak obsahuje několik příkladů situací, kdy měřicí zařízení může zobrazit nepřesný výsledek. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením, že žalovanému nepřísluší hodnotit práci policistů. Podle jeho názoru je povinností správního orgánu vyhodnocovat zákonnost pořízení důkazních prostředků, tedy v případě, kdy je důkazní prostředek výsledkem činnosti policie, je správní orgán rovněž povinen vyhodnocovat postup policisty, který důkazní prostředek pořídil. Za účelem vyvrácení domněnky žalovaného žalobce k replice přikládá vyjádření společnosti Ramet a.s., výrobce měřicího zařízení, ze kterého je patrné, že (ač vztahující se k jinému měření) sám výrobce připouští, že existuje situace, kdy vznikne fotografie, která se jeví jako bezchybná, avšak chyba měření přesahuje povolenou toleranci 3 km/hod, resp. 3 % při naměřené rychlosti nad 100 km/hod. Pro řádné objasnění skutkového stavu bylo proto podle názoru žalobce na místě zkoumat zákonnost postupu obsluhy měřicího zařízení, resp. její postup v souladu s návodem k obsluze. Ke stejným závěrům dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 3 As 29/2011-56.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku ze dne 9. 7. 2013, úřední záznam Policie ČR ze dne 26. 6. 2013 sepsaný pprap. B. M., fotografický snímek č. 1842, na kterém je zachyceno žalobcem řízené vozidlo se záznamem rychlosti 114 km/hod, ověřovací list č. 44/13 o ověření silničního radarového rychloměru RAMER10 C v. č. 12/0029, a výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 29. 7. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.

Dne 11. 9. 2013 bylo zmocněnci žalobce doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 2. 10. 2013 v 09:00 hod. Z tohoto jednání se zmocněnec žalobce v den nařízeného jednání omluvil e-mailem z důvodu neprovozuschopnosti vozidla. Uvedený důvod omluvy správní orgán prvního stupně neuznal a věc byla projednána v nepřítomnosti žalobce i

jeho zmocněnce. V průběhu jednání byly provedeny důkazy listinami, které byly součástí spisového materiálu, a rovněž byl proveden výslech svědků – zasahujících policistů.

Přípisem ze dne 2. 10. 2013 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, čehož žalobce využil - dne 18. 10. 2013 bylo doručeno obsáhlé vyjádření.

Dne 6. 11. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, Odboru správního, č. j. OSD/3069/18/13/Hn, proti němuž podal žalobce včasné blanketní odvolání, které nebylo ani na základě výzvy správního orgánu prvního stupně doplněno. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodnutím ze dne 11. 2. 2014, č. j. KUZL-5094/2014, sp. zn. KUSP-5094/2014/DOP/Od, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobní námitku spočívající v porušení práva na spravedlivý proces tím, že správní orgán prvního stupně požadoval po žalobci poplatek za pořízení kopie správního spisu, soud neshledal důvodnou. Ačkoli žalobce namítá, že v důsledku postupu správního orgánu prvního stupně, který mu neposkytl kopii správního spisu bezplatně, byl zkrácen na svém právu řádně podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného, toto tvrzení nemá oporu v soudním spisu. Podání doručené soudu dne 2. 4. 2014 sice skutečně neobsahovalo žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný, v návaznosti na výzvu soudu ze dne 24. 4. 2014 však žalobce podání o žalobní body doplnil. Vzhledem k tomu, že žalobce žalobu proti rozhodnutí žalovaného podal a z obsahu žalobních bodů je zřejmé, že musel být minimálně v době podání doplnění žaloby seznámen s obsahem správního spisu, soudu není zřejmé, jakým způsobem mohl být žalobce na svém právu účinné obrany proti rozhodnutí žalovaného zkrácen. Soud proto považoval za nadbytečné se zabývat údajně nezákonným postupem správního orgánu prvního stupně.

Podstata žalobní argumentace spočívala v namítaném nesprávném zjištění skutkového stavu, jelikož měření rychlosti nebylo podle názoru žalobce provedeno v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení RAMER 10C. S poukazem na přiložený odborný posudek žalobce namítal, že vozidlo bylo měřeno z jiného úhlu (19,15°), než umožňuje návod k obsluze (22°).

Podle ust. § 3 správního řádu je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu.

Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18). Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu) (viz body 20 – 22 cit. usnesení č. j. 5 As 126/2011 – 68).

V nyní projednávané věci sloužily jako podklady pro napadené rozhodnutí především oznámení o přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, ze dne 9. 7. 2013, č. j. KRPZ-67620-5/PŘ-2013-151106; úřední záznam sepsaný službu konajícím policistou o popisu dané události; záznam o přestupku ze silničního radarového rychloměru RAMER 10 C (včetně fotografie vozidla v okamžiku přestupku), z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu byla dne 26. 3. 2013 v 14:33:12 hod. naměřena rychlost jízdy 114 km/hod; ověřovací list č. 44/13 ze dne 5. 3. 2013, platný do dne 4. 3. 2014, podle něhož silniční radarový rychloměr RAMER 10 C, výrobní číslo 12/0029 splňuje metrologické a technické požadavky na silniční rychloměry; osvědčení vydané společností Ramet C. H. M., a. s., o absolvování rozšířené odborné přípravy při užívání silničních rychloměrů včetně rychloměru typu RAMER 10 a seznam policistů proškolených k užívání silničního radarového rychloměru RAMER 10, v němž je mimo jiné uveden policista obsluhující radar nstržm. M. K. Správní orgán prvního stupně nadto provedl ústní jednání, v němž byly provedeny výsledky všech zasahujících policistů.

Soud tedy zjistil, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního laserového rychloměru RAMER 10 C, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem (s platností do 4. 3. 2014). Rychlost stěžovatele byla změřena policistou, který byl k měření rychlosti tímto přístrojem řádně proškolen. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011–54, přitom dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Proti těmto skutečnostem stojí tvrzení žalobce, že během měření obsluha nepostupovala v souladu s návodem k obsluze (vozidlo bylo měřeno z nesprávného úhlu), v důsledku čehož změřená rychlost neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla. Žalobce se přitom odvolává na „odborný posudek“ zpracovaný Mgr. Patrikem Šebestou, DiS.

Srovná-li zdejší soud tvrzení žalobce s doklady, které o měření předložily správní orgány, nemůže dospět k jinému závěru, než že způsob měření a jeho výsledky v daném případě nevzbuzují žádné pochybnosti.

Předně je třeba zdůraznit, že tvrzení o nesprávnosti měření rychlosti opírající se o předmětný posudek žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení a toto se objevuje poprvé až v řízení před soudem. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když soudní řád správní s účinností od 1. 1. 2003 *„nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip“* (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., *Reforma českého soudnictví*, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného, přičemž v přestupkovém řízení neplatí zásada koncentrace řízení. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura NSS s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, *„nevystřílí municí“* svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Princip plné jurisdikce a neuplatnění zásady koncentrace v přestupkovém řízení však automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Nelze přehlédnout, že *„právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení“* (srov. rozsudek

rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 6. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1As 32/2006-99, obdobně i rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91).

Především je však nutno konstatovat, že k žalobě přiložený „odborný posudek“ neobsahuje žádný relevantní podklad pro závěr, že měření rychlosti bylo skutečně provedeno v rozporu s návodem k obsluze. I kdyby soud odhlédl od skutečnosti, že z posudku vůbec nevyplývá, v čem má spočívat jeho „odbornost“ (posudek nebyl zpracován žádným z evidovaných soudních znalců z oboru dopravy a nevyplývá z něj ani jiná odborná kvalifikace autora), která by mohla poukázat na jeho věrohodnost, posudek soud považuje za zcela nepoužitelný z důvodu zavádějících a nic neprokazujících informací. Ačkoli zpracovatel posudku dospěl k závěru, že obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze a že lze s jistotou konstatovat, že změřená rychlost neodpovídala rychlosti měřeného vozidla, zmíněný návod k obsluze vůbec nebyl uveden v soupisu spisového materiálu, z něhož bylo při zpracování „odborného posudku“ vycházeno, a posudek nikterak neodkazuje na konkrétní pasáže předmětného návodu, se kterými měl být údajně postup zasahujících policistů v rozporu. Konečně zcela zavádějící je i samotný postup, z něhož autor posudku vycházel. Na účinné zpochybnění výsledku měření (resp. úhlu, pod jakým bylo vozidlo měřeno) by musely být nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro toto měření (tj. především přesné vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla, tyto skutečnosti však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze. Autor posudku zřejmě ve svém posudku (ačkoli sám připustil, že není možné určit, který konkrétní úsek byl zaměřen) vycházel ze tří náhodně zvolených možností poloh, v jakých mohlo být vozidlo měřeno, přičemž k závěrům, že obsluha při měření porušila předepsaný úhel měření, dospěl jen na základě toho, že při všech z těchto tří variant byl úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla mimo toleranci přípustného odklonu předepsaného návodem k obsluze. Takovouto argumentaci soud považuje za zcela absurdní.

S ohledem na shora uvedené soud považoval za nadbytečné žalobcem předkládaný posudek provádět jako důkaz, jelikož tento neobsahuje žádné skutečnosti, které by mohly vnést do řízení důvodné pochybnosti o zákonnosti provedeného měření rychlosti. Ze spisového materiálu naopak plynou dostatečné důkazy o tom, že žalobce dne 26. 6. 2013 v čase 14:33 hod. řídil motorové vozidlo na pozemní komunikaci mezi obcí Uherský Brod a obcí Bánov rychlostí nejméně o 20 km/hod vyšší, než je nejvyšší dovolená rychlost, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti

nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. března 2015

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně